

Srečanje s katoliško vero

V tem pogovoru Ilyas Khan izraža svojo hvaležnost študentskemu domu Netherhall House v Londonu, kjer je prejel trdno življenje molitve in razumske temelje, ki so mu pomagali k spreobrnitvi.

2. Jun. 2012

Švicarski teolog Hans Urs von Balthasar je bil v pomoč Ilyasu Khanu, britanskemu človekoljubu in nekdanjemu muslimanu, da je postal katoličan. Ravno tako pa je bilo še

mного drugih vplivov katolištva, ki so vsi prispevali bolj k “privlačnosti” do vere kot pa k “odvračanju” proč od islama.

Khan, po poklicu bankir in lastnik nogometnega kluba Accrington Stanley, je tudi predsednik ugledne britanske človekoljubne ustanove Leonard Cheshire Disability — največje svetovne organizacije, ki pomaga ljudem s posebnimi potrebami. V pogovoru z rimskim poročevalcem Edwardom Pentinom, Khan pojasnjuje, kaj ga je pritegnilo v Katoliško cerkev leta 2009.

Kaj vas je privedlo do vere? Je bilo v islamu karkoli, na primer pobožnost muslimanov do Marije, kar vam je pomagalo k spreobrnjenju?

Da in ne. Pobožnost do Marije na osebni ravni je velik del moje vere, istočasno pa vem, da to ni bilo povezano z mojo muslimansko

vzgojo. Moji prvi koraki proti katolištvu segajo v zgodnje otroštvo. Moja mama je bila takrat zelo bolna, tako da me je do treh ali štirih let starosti vzgajala stara mama, ki je bila odločna katoličanka in Irka. Hodil sem v cerkveno šolo in mislim, da na začetku šolanja nisem mislil o sebi drugega, kot da sem kristjan.

Koristilo mi je tudi to, da sem odraščal v Lancashiru, blizu Ribble Valley. Če je kdaj v Angliji obstajalo katoliško središče, potem je bilo to tukaj — velika utrdba, ki ni nikdar zares priznala reformacije.

Kasneje, ko sem šel na univerzo, je božja previdnost drugič posegla vmes in nastanil sem se v Netherhall House, v študentskem domu Opus Dei v Londonu. V vmesnih letih, torej od 4. do 17. leta, pa sem bil vzgajan kot musliman v muslimanskem domu. Hodil sem v džamijo, naučil sem se Korana. Torej, dá, bil sem

vzgojen kot musliman, vendar mislim, da ni bilo ničesar v islamu, kar bi me spodbudilo k temu, da bi postal katolik.

Je življenje v Netherhallu močno vplivalo na vaše bližanje veri?

V veliki meri, da. Vendar pa mislim, da v tistem trenutku nisem imel poguma, da bi se spreobrnil ali bil sprejet v Cerkev, ali celo da bi prejemal uradno izobraževanje. Apostazija je nekaj, kar islam jemlje zelo resno. Mnogi so mnenja, da je muslimanova apostazija dejansko (ne zgolj teoretično) razlog za smrtno kazen. Življenje v Netherhallu mi je bilo zares v pomoč. Spominjam se, da se je moja molitvena pobožnost tam zares oblikovala, ko sem bil obdan z živimi zgledi čudovite duhovne vere.

Bi lahko rekli, da ste prišli do vere skoraj podzavestno?

V bistvu ne. Mislim, da sem prišel do svoje vere popolnoma zavedno. Pri 18-ih in 19-ih letih sem bil razmišljujoč in sprašujoč se mlad človek. In v tistem času sem odkril čudovito osebo po imenu Hans Urs von Balthasar. V Netherhallu je bila knjižnica, v kateri sem začel brati teologijo. Tam sem se srečal z Origenom in v veliki meri sem lahko tam tudi študiral in se posluževal del sv. Avgušтина. Tako da sem se vsega zelo zavedal, bil pa sem nekoliko boječ. V tistem času sta bila oba moja starša še živa in del moje zadržanosti je bil v tem, da ju nisem želel prizadeti. Ne vem točno, kako bi opisal samega sebe v času, ko sem končal univerzo, ampak verjetno bi bil “teoretičen katoličan” kar primeren izraz.

Kaj vam je nazadnje dalo poguma?

Razen Svetega Duha? Vrhunec dveh stvari: višja stopnja gotovosti v moj

lastni moralni kompas; in glede tega, ali je bilo več oddaljevanja od islama ali privlačnosti, je bila Kristusova privlačnost veliko večja. Nikoli nisem gledal na spreobrnjenje kot na nekaj negativnega. Drugi pomembni dejavnik je bilo moje redno obiskovanje cerkve sv. Jožefa v Hong Kongu, več kot deset let, preden sem bil uradno sprejet. Približno pri 25-ih letih sem odšel živeti v Azijo, v Hong Kong, in tam sem odkril svojo nagnjenost k tradicionalnemu katolicizmu. Preprosta dejanja vere — obredje, liturgija in skupna molitev — so bili pri tem ključni dejavniki.

Ste v tistih letih na poti do vašega sprejetja imeli naraščajoč občutek, da je katoliška vera resnica?

Da, to je morda nekoliko melodramatično. V tem obdobju mojega življenja, ko je moja vera v središču tega, kar delam, je zelo

težko razlikovati med dejanji, ki imajo ali nimajo motivacije v veri. Želel bi, da bi vera spodbujala in vodila vse, kar storim v življenju. Naj odgovorim na vaše vprašanje malo drugače: od sredine svojih 20-ih let nisem nikdar dvomil, da sem kristjan, in moja pot do katolištva je bila v primerjavi s potjo do samega krščanstva prav hitra. Ko gledam nazaj, je to popotovanje dejansko trajalo štiri ali pet let in bilo je precej akademsko in razumsko. Lahko rečem, da me je vodil von Balthasar.

Se vas je dotaknila lepota kipa Pietà?

Da — in tudi kontekst. To je Bog, sem pomislil. To je zares Bog. Spomnite se, da je v tradicionalnem islamu velika stvar v hereziji — po njihovem mnenju —, ki istoveti umrljivega Jezusa z Bogom. In če obstaja ovira, s katero se mora muslimanski spreobrnjenec razumsko ali čustveno

boriti bolj kot s čimer koli drugim, potem gre za to vprašanje. V nekem trenutku sem pred kipom Pietà preprosto začutil, da je resnica naše vere tako enostavna in tako direktna.

Mislite na to, da Jezus ni le prerok, ampak Bog sam?

Da, absolutno, in mislim, da v tistem trenutku — razločno se spominjam in še vedno mi prihajajo solze v oči — ni bilo v meni nobenega dvoma. Bilo je tako jasno. Bojim se, da bi bilo zame nemogoče ta občutek opisati zgolj z besedami. Če je bila neka prelomna točka, potem je bil to moj cilj, da tako rečem.

Glede skrbi, da bi vam muslimani očitali apostazijo, vam to ponoči jemlje spanec?

Ne, sploh ne. Ne jemlje mi spanca. Vendar pa vam lahko povem, kje postane relevantno. Na različnih forumih — v člankih, revijah, na

radiu in enkrat ali dvakrat na televiziji — sem bil precej odmeven v Veliki Britaniji, kjer sem tudi znan kot lastnik enega izmed naših najbolj prepoznavnih nogometnih moštev. Označujejo me z običajno frazo, kot na primer: “Najvidnejši katoliški spreobrnjenec v zadnjem času”. Velikokrat se je zgodilo, da sem bil prejemnik groženj s strani posameznih muslimanov ali islamskih organizacij, ki so morda prebrali ali reagirali na te članke in intervjuje, vendar moram reči, da zaradi tega nikoli nisem slabo spal. Prejel sem svoj pričakovani delež sovražne pošte in groženj z nasiljem, toda jaz se vedem s preprostim dostojanstvom in zavračam življenje, v katerem vladata strah in pretirana opreznost.

Po drugi strani pa je moj interes v tem, kjer se islam in katolištvo srečata; v tem je stopnja skupnega. Moj pristop je, da nekatoličanom

predstavim lepoto, čistost, čudež in privilegij tega, da sem katolik. Sem zelo neposreden in miren glede tega vprašanja in to je odsev moje vere.

Nekateri vidnejši spreobrnjenci iz islama so lahko zelo negativni do svoje prejšnje religije, pri vas pa se zdi, da nimate takšnega pogleda.

Moj pogled je koristen v tem, da je zelo enostaven. Mislim, da v moji veri ni nobene kompleksnosti, in, kot sem prej omenil, mene je privlačila krščanska vera, ne pa odvrčal islam.

Moram pa priznati, da v srcu čutim veliko žalost, ko vidim ljudi, ki izrabljajo islam za upravičevanje svojih dejanj. Ta dejanja niso le neislamska — so nečloveška in nimajo nikakršne zveze z mojim pogledom na islam, kot religijo. Na žalost izgleda, da je veliko število muslimanov, katerim se jeza in nasilje intuitivno zdita kot prvi odgovor na vse, s čimer se ne

strinjajo. Razen tega čutim, da bi ti dve religiji, islam in krščanstvo, lahko označili kot “daljni sestrični”. Ne pozabite, da sem bil vzgojen kot musliman in sem bil v Medini in v Meki ter lahko vidim nekatere pripadajoče dobre lastnosti. Vendar je treba tudi priznati, da je izhodiščna točka, razlika med obema verama, ogromna. So podobnosti in jaz jih vidim, vendar v bistvu ne štejejo veliko. ... Jaz praznujem dejstvo, da je Jezus Kristus ljubezen. To je preprosta trditev. To je bistvena razlika.

In zelo je preprosta v svoji celotnosti.

Da, tako je. Ampak to, kar imenujemo “ljubezen”, s čimer se mi kot kristjani ukvarjamo v srcu naše vere, je nekaj živega, resničnega in dotakljivega. Jezus je dejansko z nami; ne potrebujemo metafor ali nejasnih pojmovnih primerov o tem,

kaj bi ljubezen “lahko” bila zato, da bi nas navdihovala ali oblikovala. Prejemamo blagoslov preko najsvetejšega zakramenta in se hranimo ob neposrednem delovanju našega Gospoda v njegovi daritvi. V tem pogledu je von Balthasar pripomogel k spremembi temelja za pogovor o odnosu med Cerkvijo, Kristusom in Svetim Duhom. Ustvaril je novo razumevanje v semantiki “ljubezni” v verskem kontekstu. Zato jaz v bistvu ne morem kaj dosti povedati o kontrastih med katolištvom in drugimi religijami, naj bo to islam ali npr. hinduizem, ampak lahko preprosto potrdim zanesljivo preprostost svoje lastne vere.

Edward Pentin // National Catholic Register

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
sl-si/article/srecanje-s-katolisko-vero/](https://opusdei.org/sl-si/article/srecanje-s-katolisko-vero/)
(12. Mar. 2026)